

[Lone Dybkjær]

indflydelse på det. Derfor er det helt afgørende, at vi nu arbejder meget koncentreret med et system, hvor vi pålægger producenterne dette her. For de er de eneste, der reelt kan gøre noget ved det.

Det var sådan set kun det, jeg mente med mine betragtninger om, at det ikke var holdbart, sådan som det var nu, forstået på den måde, at det selvfølgelig kan bruges i dag, men i det lange løb er det altså ikke tilstrækkeligt, for det skal tilbage til producenterne. Producenterne er de eneste, der for alvor kan gøre noget ved det her, og det gør de kun, hvis der er kraftige økonomiske incitamentter til det, det er der ingen tvivl om.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bare gerne have, at ministeren streger mit partis navn i rækken af partier, der nævnte noget om tilskud. Jeg havde ikke ordet tilskud i min mund.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Det beklager jeg meget over for hr. Ole M. Nielsen. Jeg tror heller ikke, jeg specielt nævnte hr. Ole M. Nielsen. Men det var i hvert fald Socialdemokratiet, der trak tanken frem, og jeg er da glad for, at Kristeligt Folkeparti således belærer mig, hvis jeg skulle være kommet til at sige noget forkert.

Jeg mente det nu ikke som en kritik over for fru Lone Dybkjær. Det, jeg sagde, sagde jeg ikke for at lave noget stilbrud, men det er efter mit bedste sind naturligvis muligt at blive kloge. Derfor vil jeg ikke afskære mig fra det, og det var ikke sagt med nogen som helst ironi, for vi er totalt enige i den tankegang, fru Lone Dybkjær gav udtryk for her – og nu forstod jeg den også bedre – at vi kommer ikke videre, for de, der har produceret materialerne, også får ansvaret for at se dem igen. Som jeg udtrykte det ved en lejlighed: Hvis man sender noget ud på markedet, man ikke kan tåle at se igen, er der et eller andet galt.

En løsning på det får vi kun fremtvunget – det er jeg fuldstændig enig med Det Radikale Venstre i – gennem tilbagetagningsaftaler eller tilbagetagningspligt. Det er det, der er til drøftelse i Europa nu, og det er også det, de tyske bilfabrikker nu vil opdage; så vi er fuldstændig enige. Det er også derfor, jeg faktisk nu i et helt år har arbejdet på at få næste hold tilbagetag-

ningsaftaler i gang, og jeg kan forsikre fru Lone Dybkjær om, at hvis det ikke lykkes at få nogle ordentlige tilbagetagningsaftaler, som giver os dette system, som bringer os videre, er der naturligvis ét middel tilbage, og det er en tilbagetagningspligt, som vi så lovgiver om her i Folketinget. Der kommer i øvrigt medio november et lovforslag fra regeringen, der muliggør tilbagetagningspligt.

Derfor er vi helt enige: Der skal disse værktøjer til. Der er mulighed for en aftale, men – som jeg for nylig sagde til industrien – der er ikke mulighed for, at man diskuterer målet, det fastsættes politisk, men vi diskuterer gerne, hvordan man når det. Så hvis der har været en misforståelse, håber jeg, den nu er ryddet af vejen.

Vi arbejder også meget med, hvorledes forbrugerne selv kan være med her. Også derfor er jeg glad for fru Lone Dybkjærs tagen afstand fra dette med den stærke afgiftsførhøjelse; jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det kan godt komme til at give bagslag med forbrugerforståelsen, for der er flere handlinger, der skal foretages stort set samtidig. Derfor vil jeg meget gerne pege på forbrugernes mulighed for at få indflydelse på deres regning, og derfor siger vi også i handlingsplanen, at vi er meget interesserede i dette vægtafhængige afgiftssystem, vi følger det nøje, og vi vil gerne kunne indarbejde, at man f.eks. efter 1995-96 kommer til at betale efter beholdervolumen, eller – som i Zürich – at man betaler sin afgift efter de sække, man køber, og så med i sækkens pris får, at den bliver tømt, at den bliver fjernet. Køber man færre sække, bliver der selvfølgelig taget mindre.

Folk skal have glæde af at have brugt komposteringsmuligheden, af, at man overhovedet ikke har leveret til affald, fordi man har brugt de containere, som går til genanvendelse, også nu, når man laver glasordningen. Folk vil selvfølgelig meget hurtigt holde op med disse differentieringer, hvis de opdager, at de får lov til at arbejde mere, og samtidig også får en højere regning. Det er jeg fuldstændig enig med fru Lone Dybkjær i. Derfor skal vi frem til, at forbrugerne også kan se det på regningen, at tingene ikke er gået til affald.

Jeg skal takke hr. Ole M. Nielsen endnu en gang og beklage, hvis jeg er kommet til at slå ham i hartkorn med andre gode mennesker.